

HỒ THỨ HAI MƯỜI BỐN

HỒ LANG DÒ LA TIN PHỤNG LÃO

Hồ Phỉ xem chừng hai người này đều là hạng vô lại quê mùa, càng sinh lòng ngờ vực, liền lớn tiếng quát hỏi :

-Ai sai bọn người đến thóa mạ ta ?

Dứt lời hai tay chàng đập đầu hai người cho trán đụng vào nhau. Lập tức cả hai trán đều sưng vù mọc lên như sừng.

Hán tử cấp gà rất nhát gan. Gã vừa bị đầu đã lay lục rồi rít :

-Gia gia ! Công công ! Tiểu nhân chỉ là đứa con cháu khốn nạn của lão nhân gia.

Hồ Phỉ lại quát :

-Ta không có hạng con cháu đê hèn như ngươi. Nói mau !

Tấn ăn cấp gà nói :

-Chủ sòng ở Anh Hùng Hội Quán nói là anh hùng thiếu nợ cờ bạc không trả, bảo bọn tiểu nhân ba tên dẫn dụ anh hùng ra ngoài để đánh một trận. Lão cho bọn tiểu nhân mỗi tên năm đồng tiền bạc. Những con ngựa này cũng của lão cho mượn. Anh hùng thiếu nợ hay không trả nợ chẳng liên quan gì đến bọn tiểu nhân.

Hồ Phỉ nghe tới đây " ủa " lên một tiếng, chàng lẩm bẩm :

-Hồng bát ! Hồng bát ! Sao ta lại hồ đồ đến thế ? Đây là kế Diệu Hồ Ly Sơn của địch nhân.

Chàng đẩy hai tay một cái khiến hai tên vô lại ngã chúi đi.

Hồ Phỉ tung mình lên ngựa hấp tấp quay về đường cũ. Chàng nghĩ thầm trong bụng :

-Bây giờ chắc cha con Phụng Thiên Nam lẫn trốn cả rồi. tòa Phật Sơn trấn rộng lớn thế này biết đi đâu kiếm họ ? May mà hãn chiếm sản nghiệp của người ta rất nhiều. Ta lại đến mọi nơi của hãn đại náo một lúc cho thành trời long đất lở, thử xem lão lẫn tránh đến bao giờ.

Chỉ trong khoảnh khắc, Hồ Phỉ trở về đến miếu Bắc Đế. Lúc trước bên ngoài cửa miếu người tới nơi coi đông nghịt nhưng bây giờ bỏ đi hết rồi, đến một thằng nhỏ cũng không còn.

Hồ Phỉ lẩm bẩm :

-Quả nhiên Phụng Thiên Nam đi mất rồi.

Chàng tung mình xuống ngựa chạy thẳng vào.

Chàng vừa khoa chân bước lên đại điện, bất giác hít một hơi khí lạnh. Hơi thở trước ngựa tựa hồ ngưng trệ. Người chàng lão đảo muốn ngồi phệt xuống.

Trước đại điện miếu bắc đố máu tươi lênh láng khắp mặt đất. Chính là Chung A Tứ, Chung Tứ Tẩu và Chung Tiểu Nhị. Người nào cũng bị loạn đao chém như tở, máu thịt bầy nhầy. Tình cảnh cực kỳ thê thảm khiến người ta không nỡ nhìn vào.

Hồ Phi đứng thộn mặt ra hồi lâu. Bầu nhiệt huyết trời ngược lên. Chàng không nhin được, phục xuống đất khóc ròng.

Chàng vừa khóc vừa la :

-Chung Tứ Ca ! Chung Tứ Tẩu ! Chung gia huynh đệ ! Hồ Phi này ngu dốt khiến cho các vị phải chết oan.

Chàng thấy ba người chết rồi, mắt mở trừng trừng mặt đầy vẻ phẫn nộ.

Chàng đứng lên trở vào thần tượng Bắc Đố gia tuyên thệ :

-Bắc Đố gia gia ! Bữa nay xin Bắc Đố gia gia làm chứng cho. Nếu Hồ Phi này chẳng giết được cha con Phụng Thiên Nam để rửa hận cho Chung gia cả nhà bị thảm sát thì sẽ trở về tự tử trước mặt gia gia.

Chàng đập tay đánh " bình " một cái khiến một góc thần án gáy tan tành. Bao nhiêu đồ thờ, lò hương cùng cây đèn trên án đều rớt xuống đất lổng chổng.

Chàng định thân lại ra ngoài cửa miếu dắt ngựa vào. Chàng đặt ba xác người lên lưng ngựa, trong lòng hối hận tự trách :

-Ta nhỏ tuổi ngu ngốc không hiểu những trò ma quỷ trên chốn giang hồ lại đòi can thiệp vào việc bất bình làm hạ ba mạng người. Trong nhà họ Phụng dù đầy đao kiếm vạc dậu, bữa nay ta cũng phải sấn vào giết bọn chúng một trận tới bởi hoa lá.

Chàng liền dắt ngựa đi ra đường lớn.

Hồ Phi vừa đi vừa chú ý nhìn quanh. Sau khi chuyển qua mấy góc phố, chàng ngó thấy một tòa phủ đệ lớn tường trắng ngói đen. Trên cổng treo tấm biển đề bốn chữ lớn Nam Hải Phụng Đệ, khí thế hùng vĩ. Cổng ngoài cổng trong đều mở toang. Trong nhà trống trải không một bóng người.

Hồ Phi lẩm bâm r :

-Dù hấn có bố trí cơ quan khắp nơi, ta cũng cho một mớ lửa đốt cái động rùa của hấn đi, thử xem hấn có chường mặt ra không ?

Chàng toan đi tìm củi đuốc và cỏ khô để phóng hỏa thì đột nhiên dãy nhà phía sau và ở hai bên đều có khói ửa bốc lên. Chàng ngơ ngác một chút rồi hiểu ngay, nghĩ thầm :

-Phụng Thiên Nam đã là tay lợi hại chẳng khi nào chịu vứt bỏ sản nghiệp mà không tiếc rẻ. Nay hấn tự mình châm lửa đốt cháy hết gia tài là đã nhất định xa chạy cao bay. Ta không rượt theo ngay thì e rằng hấn trốn biệt không còn thấy tông tích đâu nữa.

Chàng liền dắt ngựa đi ra thấy ngoài đường phố nhà nào nhà nấy đóng cửa cài then. Bốn bề im lặng không một bóng người. Chỉ nghe tiếng chân ngựa của mình lộp cộp bước trên đường lát đá.

Hồ Phi đến Anh hùng dương phố và Anh Hùng tửu lâu đập cửa mở tung cũng đều vắng ngắt như tờ, tưởng chừng mới trong khoảnh khắc mà mấy vạn người ở trấn Phật Sơn đột nhiên tận số mất hết. Chàng chỉ thấy ở Đường Phố và Tửu Lâu chỗ nào cũng chất đầy củi khô và rơm cỏ tựa hồ chuẩn bị phóng hỏa.

Hồ Phi lại tới đồ trường cũng chẳng thấy bóng người nào. Hàng vạn lạng bạc đặt trên cánh cửa còn y nguyên không một ai dám động đến.

Hồ Phi tiện tay cầm lấy mấy trăm lạng bỏ vào bọc. Trong lòng ngấm ngấm kinh ngạc tự nghĩ :

- Chắc là Phụng Thiên Nam bày ra quỷ kế gì đó để đối phó với ta. Bọn chúng đông mà ta chỉ có một mình, nếu ta mắc bẫy là nguy lắm.

Chàng liền dắt ngựa đến vườn rau của nhà họ Chung bên cạnh Phụng Trạch, tìm thuổng cuốc đào huyệt mai táng ba người.

Chàng ngó thấy vườn rau rất xanh tốt. Trên lối đi còn bỏ một cái mũ trẻ con, mối thương tâm và phần nộ lại nổi lên, chàng phục xuống đất lay mấy lay, miệng lầm rầm khấn khứa :

- Chung gia huynh tẩu ! Huynh tẩu có khôn thiêng thì giúp cho tiểu đệ bắt được hung thủ, đừng để chúng chạy thoát.

Bỗng nghe tiếng chân bước vang lên. Mấy chục người hô hoán ồn ào :

- Phải bắt cho được hung thủ đã giết người phóng hỏa.

- Đừng để tên gian đàng đại đạo hành động vô pháp vô thiên tẩu thoát.

- Tên tiểu cường đạo đó hiện còn lẫn quất gần đây.

Hồ Phi đi quanh đến sau một gốc cây lớn nhìn thấy bốn, năm chục tên nha dịch binh đinh tay cầm cung nỏ đao thương thiết xích lòi tới ở ngoài Phụng Trạch la ó rầm rĩ để hư trương thanh thế.

Chàng chú ý trong đám người này không thấy cha con Phụng Thiên Nam, nghĩ thầm :

- Phụng Thiên Nam kinh động quan nha nhưng lão cũng biết rõ không bắt nổi ta mà chỉ muốn ngăn trở ta một lúc.

Chàng liền nhảy lên ngựa nhằm về phía hoang lương chạy đi.

Ra khỏi thị trấn, Hồ Phi quay đầu nhìn lại thấy khói lửa ở Phụng Trạch đã bốc lên cao. Đồng thời mấy nơi khác như Đường Phố, Tửu Lâu, đồ trường cũng có lửa cháy. Xem chừng Phụng Thiên Nam quyết ý phá huỷ tận số cơ nghiệp ở trấn Phật Sơn, vĩnh viễn không quay trở lại.

Hồ Phỉ trong lòng phần nộ nhưng không khỏi bội phục con người nham hiểm tàn độc, quyết đoán mau lẹ, chẳng tiếc gì cơ nghiệp kinh doanh mấy chục năm mà phó cho ngọn lửa.

Rồi chàng lẩm bẩm :

-Con người tâm kế sâu xa như vậy thì nhất định đã có diệu sách lánh hoạ. Ta làm thế nào tìm cho thấy hấn.

Trong lúc nhất thời chàng dừng ngựa lại ở ngoài trấn Phật Sơn, trong dạ bồi hồi không tìm ra được quyết định.

Chàng vẫn nghe thấy những tiếng nhón nhào từ phía xa xa cùng tiếng xe vòi rờng cứu hoả chạy lọc cọc trên đường giải đá. Chàng tự hỏi :

-Ta vừa đi rượt ba tên vô lại, cả đi lẫn về không đầy nửa giờ. Cơ nghiệp của Phụng Thiên Nam đồ sộ như vậy thì làm sao thu xếp đâu vào đấy trong khoảnh khắc được ? Đêm nay nếu hấn không thân hành trở về giải quyết mọi việc tất cũng có người nhà tâm phúc đến chỗ hấn ẩn thân để xin chỉ thị. Ta chỉ cần giữ ở đầu đường là được.

Chàng chắc ban ngày họ không lộ diện liền ẩn mình trên cây cao ở nơi vắng vẻ. Chàng nhắm mắt dưỡng thần nhưng nghĩ tới thảm trạng bốn người Chung gia bị sát hại, trong lòng bi phần, khó về yên tĩnh tâm thần. Chàng hối hận, lẩm bẩm :

-Nếu không giết được toàn gia Phụng Thiên Nam thì Hồ Phỉ này làm người cũng uổng mà thôi.

Hồ Phỉ chờ cho đến lúc gần tới mới tiến ra gần đường lớn ẩn mình trong bụi cỏ rậm. Chàng dương mắt nhìn quanh bốn phía. Mấy giờ trôi qua chẳng thấy động tĩnh gì.

Trời sáng rõ, ngoài mấy người hương nông gánh rau đi bán, chẳng một ai tiến vào Phật Sơn trấn.

Hồ Phỉ đang buồn rầu chán nản bỗng nghe tiếng vó ngựa dồn dập từ trong thị trấn chạy ra ngoài. Những người kỵ mã đều vận sắc phục võ quan theo kiểu thị vệ trong kinh.

Hồ Phỉ động tâm sực nhớ tới Phụng Thiên Nam đã nói phụ thân gã bạn tiếp mấy vị thị vệ đại nhân không thể phân thân đến gặp chàng. Chàng chắc hai tên thị vệ này có dính líu đến Phụng Thiên Nam.

Vừa nghĩ tới đây thì hai con ngựa lướt qua gần chỗ chàng ẩn nấp.

Chàng liền lượm một viên đá nhỏ búng ra đánh " vèo " một cái, trung chân sau một con ngựa.

Con ngựa đang chạy lẹ đột nhiên thét lên, chân sau co lại. Minh nó ngồi ngựa về phía sau. Chân nó bị gãy rời.

Thuật kỵ mã của người ngồi trên lưng ngựa rất tinh thâm. Biến cố xảy ra đột ngột hấn cũng kịp tung mình nhảy vọt đi đứng xuống bên tường. hấn thấy con ngựa bị gãy chân không khỏi chau mày lắm bầm :

-Hồng bét ! Hồng bét !

Chỗ Hồ Phi ngồi cách đó chừng tám trượng. Chàng nghe tên thị vệ kia dừng ngựa quay lại hỏi :

-Chuyện gì vậy ?

Tên thị vệ này đáp :

-Con súc sinh của tiểu đệ đột nhiên trượt chân gãy giò thành vô dụng mất rồi.

Hồ Phi nghe thành âm hấn quen thuộc chợt nhớ ra hấn họ Hà mà chàng đã gặp mấy năm trước ở Thương Gia Bảo.

Tên thị vệ kia nói :

-Chúng ta đã nh trở lại Phật Sơn kiếm con khác vậy.

Tên thị vệ họ Hà chính là Hà Tư Hào ngày ấy đã đánh nhau với Từ Tranh. Hấn đáp :

-Không biết Phụng Thiên Nam đi đâu rồi ? Trong trấn Phật Sơn đang rối loạn xà ngầu, chẳng ai lý gì đến mình. Qua huyện Nam Hải tìm ngựa quách.

Hấn nói rồi rút đao trủy thủ đâm vào đầu ngựa cho chết đi để nó khỏi chịu đau khổ.

tên thị vệ kia hỏi :

-Hà đại ca ! Chúng ta cưới chung một con đến huyện Nam Hải. Đại ca tính Phụng Thiên Nam có trở về Phật Sơn nữa hay không ?

Hà Tư Hào đáp :

-Y đã hủy nành lánh nạn thì còn về thế nào được.

Tên thị vệ kia nói :

-Chuyến đi này bọn mình xuống Nam Hải chẳng những uống một phen tân khổ lại hỏng mất con ngựa tôts.

Hà Tư Hào trèo lên lưng ngựa rồi đáp :

-Chưa chjec đã uống công. Trong phủ Phúc đại sứ mở cuộc đại hội các chưởng môn thiên hạ là một thịnh sự hiếm có. Y làm chưởng môn phái Ngũ Hồ chắc là cũng phải đến.

Hấn nói rồi vỗ vào mông ngựa một cái.

Con ngựa bị hai người cưỡi trên lưng không chạy nhanh được pahỉ cất bước chậm chạp.

Hồ Phi nghe nói trong phu Phúc đại sứ mở cuộc đại hội các chưởng môn, trong bụng mừng thầm tự nghĩ :

-Cuộc họp các chưởng môn khắp thiên hạ dĩ nhiên là nhộn nhịp. Phụng Thiên Nam ù không đi nhưng hấn lánh mình ở đâu, ta cũng có thể nghe được tin tức ở trong hội này. Nhưng không hiểu Phúc đại sư mở đại hội các chưởng môn để làm gì ?

Chàng liền trở lại gốc cây lên ngựa đi về phía bắc. Dọc đường chàng lưu tâm tìm dấu vết Phụng Thiên Nam và Ngũ Hồ Môn nhưng tuyệt không thấy manh mối chi hết.

Một hôm chàng vượt qua núi Ngũ Lĩnh tiến vào địa giới tỉnh Hồ Nam. Nơi đây dọc đường đều là đất đỏ, so với phong vật ở Lĩnh Nam khác nhiều.

Hồ Phỉ giục ngựa đi mau qua Mã gia phố rồi sắp đến bến Thê Phụng, bỗng nghe tiếng vó ngựa mau lẹ dị thường. Chàng quay lại nhìn thấy con ngựa trắng tung vó phi nước đại nhanh như gió. Chàng liền dừng ngựa tránh sang bên đường.

Hồ Phỉ vừa đứng yên bên tai nghe đánh vù một tiếng. Con ngựa trắng đã lướt qua tưởng chừng bốn vó không chạm đất.

Người cưỡi trên lưng ngựa là một thiếu nữ mình mặc áo tía. Vì ngựa chạy nhanh quá nên Hồ Phỉ không nhìn rõ diện mạo chỉ ngó thấy sau lưng con người mảnh dẻ mà cưỡi ngựa rất vững vàng.

Hồ Phỉ giật mình kinh hải tự hỏi :

-Con ngựa trắng này rất giống con ngựa của Triệu tam ca. Sao nay nó lại đến Trung Nguyên ?

Lòng chàng vẫn tưởng nhớ Triệu Bán Sơn muốn rượt theo để hỏi cho rõ biết.

Chàng vừa mở miệng vừa hô :

-Này ! Này !

Con ngựa trắng đã chạy xa rồi.

Dưới bóng liễu rườm ra, phảng phất nhìn thấy thiếu nữ áo tía quay đầu ngó lại. Con ngựa trắng vẫn không dừng bước. Chỉ trong khoảnh khắc cả người lẫn ngựa đều mất hút.

Hồ Phỉ nổi tính hiếu kỳ, giục ngựa rượt theo nhưng con ngựa trắng cứ cỡi trình mau lẹ như vậy thì dùng chàng có giục ngựa mình đi nhanh gấp đôi hay chạy suốt ngày đêm cũng chẳng thể nào kịp được. Chàng rượt theo đây là chỉ làm hết sức mình mà thôi.

Ngày thứ ba Hồ Phỉ đến Hành Dương, một trong trấn mình Tương Nam, cách núi Nam Hải trong dãy Hành Sơn không xa mấy. Dọc đường toàn những cổ tùng, trên trời mây trắng bao quanh khiến lòng người thư thái.

Hồ Phỉ vừa vào cửa Nam thành Hành Dương đột nhiên ngó thấy con ngựa trắng buộc dưới mái hiên một phạn điểm. Con ngựa mình dài chân cao, tướng mạo thần tuấn. Chính là con bạch mã mà chàng đã gặp ở giữa đường.

Hồ Phỉ hồi nhỏ tuổi kết giao với Triệu Bán Sơn, chàng rất thích con ngựa này, bây giờ lại nhìn thấy khác nào vật cũ. Chàng vui mừng khôn xiết vội vàng chạy vào phạm điểm để kiếm Tử Y nữ lang nhưng chẳng thấy bóng người đâu.

Hồ Phỉ muốn hỏi thăm tiểu nhị nhưng lại nghĩ mình công nhiên dò hỏi hành tung một thiếu nữ chưa quen biết là một điều bất tiện.

Chàng liền ngồi xuống cửa quán gọi lấy cơm rượu ăn uống.

Tiểu nhị đưa cơm rượu ra. Người Hồ Phỉ ăn cơm bằng đũa thật dài, bát thật lớn. Món ăn nào cũng chua cay sè, mùi vị mặn mà, thật có vẻ hào oai, hợp với tính Hồ Phỉ.

Hồ Phỉ thủng thẳng uống rượu, nghĩ cách dò hỏi tin tức tử Y nữ lang. Chàng tự nhủ :

-Cô này đã cưới con bạch mã của Triệu tam ca tất nhiên cô có mối quan hệ sâu xa với y. Sao ta không đặt bông hoa hồng của Triệu tam ca tặng cho lên bàn này. Cô mà trông thấy tự nhiên tìm đến ta để trò chuyện.

Tay mặt chàng cầm chung rượu, tay trái thò ra lấy bọc nhưng chụp vào chỗ không. Chàng quay đầu nhìn lại thì cái bọc đã mất biến.

Rõ ràng chàng đặt cái bọc trên bàn ở phía sau, mới chớp mắt sao đã mất được ?

Hồ Phỉ đảo mắt nhìn mọi người trong phạm điểm thì chẳng thấy nhân vật nào có vẻ khác lạ.

Trong lòng rất lấy làm kỳ, chàng tự nhủ :

-Nếu là kẻ cắp tâm thường mà thò tay đụng vào tất nhiên ta phải biết. Người này đã lấy cắp không một tiếng động nên ta không không phát giác. Nếu đột nhiên họ ám toán tất mắc độc thủ rồi. Xem chừng bữa nay ta chạm trán một cao nhân ở Hồ Nam.

Chàng liền hỏi tiểu nhị :

-Cái bọc của tại hạ để ở bàn bên sao lại không thấy nữa ? Tiểu huynh đệ có nhìn thấy ai lấy không ?

Nhà quán nghe nói khách mất đồ lập tức nhốn nháo cả lên. Chủ quán lên tiếng :

-Quý khách có tiền bạc hay đồ vật xin tự trông coi lấy. Trừ phi đồ vật gửi trong quầy không thì miễn cho tiểu điểm khỏi chịu trách nhiệm.

Hồ Phỉ cười đáp :

-Có ai đòi nhà quán bồi thường đâu ? Tại hạ chỉ hỏi chúng có ngó thấy ai lấy không mà thôi.

Chủ quán nói :

-Không có đâu ! Không có đâu ! Trong nhà quán làm sao mà biết được kẻ cắp ? Khách quan không nên hờ hờ.

Hồ Phỉ biết lằng nhằng với họ cũng vô ích. Chàng tự nhủ :

-Đến mình còn chưa phát giác thì họ biết làm sao được ?

Chủ quán lại nói :

-Chỗ cơm rượu khách quan dùng cộng một đồng năm phân bạc. Xin khách quan thanh toán cho.

Trong bọc chàng để mấy trăm lạng bạc lấy ở đồ trường của Phụng Thiên Nam. Còn bên mình chẳng có một đồng. Chàng thấy chủ quán đòi tiền không khỏi ngân người ra.

Chủ quán cười lạt nói tiếp :

-Nếu khách quan không đem theo tiền trong mình cũng bất tất phải đổ cho mất bọc.

Hồ Phỉ không muốn tranh biện với nhà quán. Chàng ra hiên dắt ngựa của mình thì con ngựa bạch không thấy đâu nữa. Chàng không khỏi sửng sốt nghĩ thầm :

-Con ngựa trắng này có liên quan với kẻ lấy cắp cái bọc của ta.

Chàng liền sinh lòng cảnh giới thêm một tầng đối với Tử Y nữ lang.

Chàng đưa con ngựa cho chủ quán nói :

-Con vật này trị giá ít ra cũng được tám chín lạng bạc, tại hạ hãy gửi lại làm tin, để tại hạ lấy được tiền sẽ đem đến chuộc.

Nhà quán tươi cười đáp :

-VẬY khách quan hãy thủng thủng lên đường.

Hồ Phỉ toan chạy đi kiếm tông tích con ngựa trắng thì chủ quán tiến ra cười nói :

-Khách quan ! Bữa nay khách quan hết tiền xài, vậy tại hạ chỉ điếm cho khách quan qua nẻo đường có chỗ ăn chỗ ngủ.

Hồ Phỉ không thích lắm chuyện muốn bỏ đi nhưng chàng lại nghĩ :

-Đường lối nào ? Phải chăng hẳn chỉ điếm cho mình tìm cái bọc ?

Rồi chàng gật đầu.

Chủ quán cười nói :

-Chuyện này trăm năm chưa chắc đã được gặp một lần. Khách quan đã vận lắm. Nguyên Vạn lão quyền sư ở Phong Diệp Trang tạ thế trước đây bảy ngày. Bữa nay bắt đầu mở đám.

Hồ Phỉ hỏi :

-Cái đó có liên can gì đến tại hạ ?

Chủ quán cười đáp :

-Liên can lắm chứ.

Hắn quay lại lấy một đôi bạch lạp, một mớ giấy vàng đưa cho Hồ Phỉ nói :

-ở đây đi về hướng bắc không đầy ba dặm thì đến một nơi có mấy trăm cây phong bao quanh một trang viện lớn. Chính là Phong Diệp Trang. Khách quan cầm hương nến đi điếu tang vào vái trước linh đường Vạn lão quyền sư rồi ăn ở ngay

đó. Sáng mai khách quan lại bảo thiếu tiền lộ phí thì ít nhất người ta cũng đưa một lạng bạc để tiễn chân.

Hồ Phỉ nghe nói người mới chết là Vạn lão quyền sư thì ngay đến lão là người võ lâm, cũng muốn tới viếng. Chàng liền hỏi :

-Sao ở Phong Diệp Trang người ta hiếu khách như vậy ?

Chủ quán đáp :

-Trong vòng mấy trăm dặm dải Tương Nam còn ai không biết Vạn lão quyền sư là người khảng khái hào hiệp ? Có điều hồi sinh tiền Vạn lão quyền sư thích kết giao anh hùng hảo hán. Con người không biết võ nghệ như khách quan thì nay nhân lúc lão gia chết rồi đến kiếm chác cũng không sao.

Hồ Phỉ toan nổi nóng nhưng chàng lại cười, chắp tay :

-Đa tạ quán chủ có lòng chỉ điểm.

Rồi chàng hỏi :

-Thế thì những bậc anh hùng bạn hữu với Vạn lão quyền sư hồi sinh tiền chắc bữa nay cũng đến điếu tang phải không ?

Chủ quán đáp :

-Cái đó đã hẳn ! Khách quan đến coi cho rộng tầm mắt.

Hồ Phỉ nghe chủ quán nói hợp lý liền lấy hương nến ra đi về phía bắc. Chàng đi chưa đầy ba dặm quả đúng như lời chủ quán, đã đến một tòa trang viện xung quanh có mấy trăm cây phong vây bọc. Ngoài cổng trang có treo đèn lồng giấy trắng viết chữ màu lam. Đây là tiêu biểu của nhà tang.

Hồ Phỉ bước qua cổng tiến vào liền nghe kẻ đánh trống người thổi kèn.

Trong tòa linh đường rộng lớn, hai bên treo đầy đối xứng bằng vải trắng.

Hồ Phỉ tiến vào trước linh tòa quỳ xuống đập đầu nghĩ bụng :

-Bất luận lão là ai nhưng đã là tiền bối võ lâm thì ta có lạy mấy lạy cũng đáng.

Lúc chàng quỳ lạy, ba người hiếu tử mặc áo trắng quỳ xuống đáp lễ.

Hồ Phỉ đứng lên, ba người hiếu tử vái chàng, chàng cũng vái lại.

Trong ba người này, hai người thân thể cao lớn còn một người vừa thấp vừa nhỏ nhưng đây vẻ tinh anh. Tướng mạo lại khác nhau không ai giống ai chút nào. Hồ Phỉ bụng bảo dạ :

-Ba cậu con của Vạn lão quyền sư chắc không phải do một bà sinh ra mà là con của ba bà.

Chàng quay ra đã thấy trong đại sảnh chật ních khách đến viếng tang. Một nửa là thân sĩ ở trong làng, một nửa là hào sĩ võ lâm. Chàng chẳng quen biết một người nào. Dĩ nhiên cha con Phụng Thiên Nam không có ở đây mà Tử Y nữ lang cũng vắng bóng.

oOo